ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

18. července 2006 *

Ve věci C-519/04 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 22. prosince 2004,

David Meca-Medina, s bydlištěm v Barceloně (Španělsko),

Igor Majcen, s bydlištěm v Ljubljani (Slovinsko),

zastoupení J.-L. Dupontem a M.-A. Lucasem, avocats,

účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelé),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Komise Evropských společenství, zastoupená O. Beynet a A. Bouquetem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: francouzština.

Finská republika, zastoupená T. Pynnä, jako zmocněnkyní,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet a A. Ó Caoimh, soudci,

generální advokát: P. Léger,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. března 2006,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 23. března 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se D. Meca-Medina a I. Majcen (dále jen společně „navrhovatelé") domáhají zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 30. září 2004, Meca-Medina a Majcen v. Komise (T-313/02, Sb. rozh. II-3291, dále jen „napadený rozsudek"), kterým Soud zamítl jejich žalobu, kterou se domáhali zrušení rozhodnutí Komise Evropských společen-

ství ze dne 1. srpna 2002, kterým byla zamítnuta stížnost podaná navrhovateli proti Mezinárodnímu olympijskému výboru (dále jen „MOV"), jíž se domáhali určení neslučitelnosti některých ustanovení předpisů přijatých Mezinárodním olympijským výborem a prováděných Mezinárodní plaveckou federací (dále jen „FINA"), jakož i některých zvyklostí týkajících se kontroly dopingu s pravidly Společenství v oblasti hospodářské soutěže a volného pohybu služeb (COMP/38158 – Meca-Medina a Majcen v. MOV, dále jen „sporné rozhodnutí").

Skutečnosti předcházející sporu

2 Soud shrnul dotčenou antidopingovou úpravu (dále jen „sporná antidopingová úprava") v bodech 1 až 6 napadeného rozsudku:

„1 [...] MOV je nejvyšším orgánem olympijského hnutí, které seskupuje různé mezinárodní sportovní federace, mezi nimi i [...] FINA.

2 FINA provádí v oblasti plavání svými Doping Control Rules (pravidly pro kontrolu dopingu platnými v rozhodné době, dále jen ‚DC') antidopingový kodex olympijského hnutí. Pravidlo DC 1.2a vymezuje doping jako ‚porušení, při němž je nalezena zakázaná látka ve tkáních nebo tekutinách těla sportovce'. Tato definice odpovídá definici v čl. 2 odst. 2 výše uvedeného antidopingového kodexu, podle které je jako doping kvalifikována ‚přítomnost zakázané látky v těle závodníka, zjištění užití takové zakázané látky nebo zjištění použití zakázané metody'.

3 Nandrolon a jeho metabolity, norandrosteron (NA) a noretiocholanolon (NE) (dále společně jen ‚nandrolon') jsou zakázané anabolické látky. Podle praxe 27 laboratoří akreditovaných při MOV a FINA a s ohledem na možnost endogenní produkce nandrolonu, která však není nedovolená, je přítomnost této látky v těle mužských závodníků označena za doping pouze při překročení povolené hranice 2 nanogrammů (ng) v mililitru (ml) moči.

4 V případě prvního dopingu použitím anabolika pravidlo DC 9.2a vyžaduje, aby doba zákazu činnosti závodníka byla minimálně čtyři roky; tato sankce však může být snížena za použití poslední věty pravidla DC 9.2 a pravidel DC 9.3 a DC 9.10, jestliže závodník prokáže, že nevzal zakázanou látku vědomě, nebo prokáže, jakým způsobem se uvedená látka mohla dostat do jeho těla, aniž by došlo z jeho strany k nedbalosti.

5 Sankce jsou ukládány Doping Panel (dopingovou komisí) FINA, jejíž rozhodnutí mohou být podle pravidla DC 8.9 předmětem odvolání u arbitrážního soudu pro sport (dále jen ‚TAS'). TAS, se sídlem v Lausanne, je financován a spravován nezávislým orgánem MOV, a to Mezinárodní radou pro arbitráž ve sportu (dále jen ‚CIAS').

6 Rozhodčí nálezy TAS mohou být předmětem žaloby u švýcarského spolkového soudu, který je příslušný pro přezkum rozhodčích nálezů mezinárodní arbitráže vydaných ve Švýcarsku."

3 Skutkový základ sporu byl shrnut Soudem v bodech 7 až 20 napadeného rozsudku:

„7 Žalobci jsou dva profesionální závodníci dálkového plavání, které je vodním ekvivalentem maratonu.

8 Při antidopingové kontrole provedené dne 31. ledna 1999 během Světového poháru v této disciplíně v Salvador de Bahia (Brazílie), ve kterém skončili na prvním, respektive na druhém místě, měli žalobci pozitivní testy na nandrolon. Míra změřená D. Meca-Medinovi byla 9,7 ng/ml a I. Majcenovi 3,9 ng/ml.

9 Dne 8. srpna 1999 dopingová komise FINA rozhodla o zákazu činnosti žalobců na dobu čtyř let.

10 V rámci řízení o odvolání žalobců potvrdil TAS rozhodčím nálezem ze dne 29. února 2000 rozhodnutí o zákazu činnosti.

11 V lednu 2000 vědecké poznatky prokázaly, že metabolity nandrolonu mohou být lidským organismem produkovány endogenním způsobem v případě konzumace některých potravin, jako např. vepřového masa z nekastrovaného samce, a to v míře překračující povolenou hranici.

12 S ohledem na tento vývoj se FINA a žalobci arbitrážní dohodou ze dne 20. dubna 2000 dohodli, že předloží věc opětovně TAS za účelem přezkoumání.

13 Rozhodčím nálezem ze dne 23. května 2001 TAS snížil trest zákazu činnosti žalobcům na dva roky.

14 Žalobci proti tomuto rozhodčímu nálezu nepodali žalobu ke švýcarskému spolkovému soudu.

15 Dopisem ze dne 30. května 2001 žalobci podali stížnost Komisi na základě článku 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, č. 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), kterou jí oznámili porušení článků 81 ES nebo 82 ES.

16 Ve své stížnosti žalobci zpochybnili slučitelnost některých ustanovení předpisů přijatých MOV a prováděných FINA, jakož i některých zvyklostí týkajících se kontroly dopingu, s pravidly Společenství v oblasti hospodářské soutěže a volného pohybu služeb. Zaprvé, stanovení povolené hranice na 2 ng/ml představovalo jednání ve vzájemné shodě mezi MOV a 27 laboratořemi akreditovanými při MOV. Tato hranice byla z vědeckého hlediska nesprávně stanovena a mohla způsobit diskvalifikaci nevinných závodníků nebo závodníků, kteří se dopustili pouze nedbalosti. V případě žalobců mohlo být zjištěné překročení povolené hranice způsobeno konzumací jídla obsahujícího maso z nekastrovaného vepře. Dále přijetí mechanismu objektivní odpovědnosti MOV, jakož i založení orgánů pověřených arbitrážním řešením sporů v oblasti sportu (TAS a CIAS), které nebyly dostatečně nezávislé ve vztahu k MOV, posílilo protisoutěžní charakter této hranice.

17 Podle této stížnosti vedlo použití těchto pravidel (dále společně jen ‚sporná antidopingová pravidla' nebo ‚sporná antidopingová úprava') k porušení hospodářských svobod závodníků zaručených zejména článkem 49 ES a z pohledu práva hospodářské soutěže k porušení práv, kterých se závodníci mohou domáhat na základě článků 81 ES a 82 ES.

18 Dopisem ze dne 8. března 2002 Komise žalobcům sdělila na základě článku 6 nařízení Komise (ES) č. 2842/98 ze dne 22. prosince 1998 o slyšení stran v určitých jednáních podle článků [81] a [82] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 354, s. 18; Zvl. vyd. 07/04, s. 204), důvody, kvůli kterým se domnívá, že stížnosti nemůže vyhovět.

19 Dopisem ze dne 11. dubna 2002 žalobci zaslali Komisi svá vyjádření k dopisu ze dne 8. března 2002.

20 Rozhodnutím ze dne 1. srpna 2002 [...] Komise poté, co zanalyzovala sporná antidopingová pravidla podle kritérií posouzení práva hospodářské soutěže a dospěla k závěru, že tato úprava nespadá pod zákaz článku 81 ES a 82 ES [...], stížnost žalobců zamítla."

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

4 Dne 11. října 2002 navrhovatelé předložili Soudu žalobu, kterou se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí. Na podporu své žaloby vznesli tři žalobní důvody. Zaprvé se Komise údajně dopustila zjevně nesprávného posouzení, a to jak právního, tak pokud jde o skutkový stav, tím, že měla za to, že MOV není podnikem ve smyslu judikatury Společenství. Dále použila nesprávně kritéria stanovená Soudním dvorem v rozsudku ze dne 19. února 2002, Wouters a další (C-309/99, Recueil, s. I-1577), když měla za to, že sporná antidopingová úprava nepředstavuje omezení soutěže ve smyslu článku 81 ES. Konečně se Komise v bodě 71 odůvodnění sporného rozsudku dopustila zjevně nesprávného posouzení, a to jak právního, tak pokud jde o skutkový stav, tím, že zamítla žalobní důvody uplatněné navrhovateli proti antidopingové úpravě na základě článku 49 ES.

5 Dne 24. ledna 2003 Finská republika podala návrh na vstoupení do řízení v postavení vedlejšího účastníka na podporu Komise. Usnesením ze 25. února 2003 předseda čtvrtého senátu Soudu povolil toto vedlejší účastenství.

6 Napadeným rozsudkem Soud žalobu navrhovatelů zamítl.

7 V bodech 40 a 41 napadeného rozsudku měl Soud na základě judikatury Soudního dvora za to, že použijí-li se zákazy stanovené v článcích 39 ES a 49 ES na pravidla stanovená v oblasti sportu týkající se hospodářských aspektů, které může sportovní činnost zahrnovat, netýkají se naproti tomu zákazy stanovené těmito ustanoveními Smlouvy o ES pravidel čistě sportovní povahy, to znamená pravidel, která se týkají otázek významných pouze pro sport a jako taková nesouvisí s hospodářskou činností.

8 V bodě 42 napadeného rozsudku Soud poukázal na to, že skutečnost, že úprava čistě sportovní nesouvisí s hospodářskou činností, důsledkem čehož tato úprava nespadá do rozsahu působnosti článků 39 ES a 49 ES, rovněž znamená, že nesouvisí s hospodářskými soutěžními vztahy, důsledkem čehož nespadá ani do rozsahu působnosti článků 81 ES a 82 ES.

9 V bodech 44 a 47 napadeného rozsudku měl Soud za to, že zákaz dopingu se opírá o úvahy čistě sportovní povahy, a nesouvisí tedy s hospodářskými úvahami. Došel k závěru, že pravidla pro boj proti dopingu nemohou v důsledku toho spadat do rozsahu působnosti ustanovení Smlouvy o hospodářských svobodách, a zejména článků 49 ES, 81 ES a 82 ES.

10 Soud měl v bodě 49 napadeného rozsudku za to, že sporná antidopingová úprava, která nesleduje žádný diskriminační cíl, souvisí úzce se sportem jako takovým. Dále v bodě 57 napadeného rozsudku konstatoval, že skutečnost, že se MOV mohl případně snažit, i podle samotných navrhovatelů legitimně, o to, aby zachoval při vymezení sporné antidopingové úpravy hospodářský potenciál olympijských her, totiž jako taková nezbavuje tuto úpravu její čistě sportovní povahy.

11 Soud dále v bodě 66 napadeného rozsudku upřesnil, že jelikož Komise ve svém sporném rozhodnutí došla k závěru, že sporná antidopingová úprava nespadá z důvodu své čistě sportovní povahy do rozsahu působnosti článků 81 ES a 82 ES, nemůže odkaz v témže rozhodnutí na metodu analýzy výše uvedeného rozsudku Wouters a další v žádném případě tento závěr zpochybnit. Dále měl Soud v bodě 67 napadeného rozsudku za to, že zpochybnění uvedené antidopingové úpravy spadá do pravomoci orgánů oprávněných pro rozhodování sporů ve sportu.

12 Soud rovněž zamítl třetí žalobní důvod uplatněný navrhovateli, když měl v bodě 68 napadeného rozsudku za to, že jelikož je sporná antidopingová úprava čistě sportovní, nespadá do rozsahu působnosti článku 49 ES.

Návrhová žádání kasačního opravného prostředku

13 Ve svém opravném prostředku navrhovatelé navrhují, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— vyhověl návrhovým žádáním předloženým před Soudem;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení v obou stupních.

14 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu;

— podpůrně, vyhověl návrhovým žádáním předloženým v prvním stupni a zamítl žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí;

— uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení včetně nákladů řízení v prvním stupni.

15 Finská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl opravný prostředek v plném rozsahu.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

16 Ve své argumentaci navrhovatelé na podporu svého kasačního opravného prostředku vznášejí čtyři důvody. Prvním důvodem opravného prostředku, který má několik částí, uplatňují, že napadený rozsudek je postižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, jelikož Soud měl za to, že sporná antidopingová úprava nepatří do rozsahu působnosti článků 49 ES, 81 ES a 82 ES. Druhým důvodem opravného prostředku tvrdí, že napadený rozsudek je postižen zkreslením obsahu sporného rozhodnutí. Třetím důvodem opravného prostředku uplatňují, že uvedený rozsudek je formálně vadný, jelikož obsahuje důvodové rozpory

a nedostatečné odůvodnění. Čtvrtým důvodem opravného prostředku uplatňují, že napadený rozsudek byl vydán v řízení stiženém vadami, jelikož Soud porušil práva obhajoby.

K prvnímu důvodu opravného prostředku

17 První důvod opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení má tři části. Navrhovatelé zaprvé uplatňují, že se Soud zmýlil, pokud jde o výklad judikatury Soudního dvora týkající se vztahu mezi sportovními úpravami a rozsahem působnosti ustanovení Smlouvy. Zadruhé uplatňují, že Soud nezohlednil dosah pravidel o zákazu dopingu obecně a zvláště sporné antidopingové úpravy vzhledem k této judikatuře. Zatřetí tvrdí, že Soud měl neprávem za to, že uvedenou úpravu není možno považovat za tržní jednání patřící do rozsahu působnosti článků 81 ES a 82 ES, a tedy že se na ni nemůže použít metoda analýzy stanovená Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Wouters a další.

K první části

— Argumentace účastníků řízení

18 Podle navrhovatelů Soud nesprávně vyložil judikaturu Soudního dvora, podle které se na výkon sportovní činnosti vztahuje právo Společenství pouze tehdy, pokud tato činnost představuje hospodářskou činnost. Soudní dvůr zvláště, na rozdíl od toho, jak rozhodl Soud, nikdy obecně nevyloučil čistě sportovní úpravy z rozsahu působnosti ustanovení Smlouvy. I když měl Soudní dvůr za to, že tvorba národních družstev je otázkou čistě sportovní a jako taková nesouvisí s hospodářskou činností,

Soud z toho nemohl vyvodit, že každé pravidlo týkající se otázky významné pouze pro sport nesouvisí jako takové s hospodářskou činností, a nevztahují se tedy na něj zákazy stanovené v článcích 39 ES, 49 ES, 81 ES a 82 ES. Koncept čistě sportovního pravidla se tedy musí omezovat pouze na pravidla týkající se složení a tvorby národních družstev.

19 Navrhovatelé dále tvrdí, že Soud měl nesprávně za to, že úprava významná pouze pro sport je nezbytně inherentní organizaci a řádnému průběhu soutěže, zatímco podle judikatury Soudního dvora se musí týkat také zvláštního charakteru a rámce sportovních událostí. Uplatňují také, že z důvodu věcně nedílné povahy profesionální sportovní činnosti je rozlišení mezi hospodářskou a nehospodářskou dimenzí téhož sportovního jednání provedené Soudem zcela umělé.

20 Podle Komise Soud správně použil judikaturu Soudního dvora, podle které se na čistě sportovní úpravy jako takové nevztahují pravidla volného pohybu. Jedná se tedy vskutku o obecnou výjimku pro čistě sportovní pravidla, která tak není omezena na složení a tvorbu národních družstev. Kromě toho jí není zřejmé, jak by mohlo pravidlo významné pouze pro sport a týkající se zvláštního charakteru sportovních událostí nebýt inherentní řádnému průběhu těchto událostí.

21 Podle finské vlády byl přístup Soudu v souladu s právem Společenství.

— Závěry Soudního dvora

22 Je třeba připomenout, že s ohledem na cíle Společenství výkon sportovní činnosti spadá pod právo Společenství tehdy, pokud představuje hospodářskou činnost ve smyslu článku 2 ES (viz rozsudky ze dne 12. prosince 1974, Walrave a Koch, 36/74, Recueil, s. 1405, bod 4; ze dne 14. července 1976, Donà, 13/76, Recueil, s. 1333, bod 12; ze dne 15. prosince 1995, Bosman, C-415/93, Recueil, s. I-4921, bod 73; ze dne 11. dubna 2000, Deliège, C-51/96 a C-191/97, Recueil, s. I-2549, bod 41, a ze dne 13. dubna 2000, Lehtonen a Castors Braine, C-176/96, Recueil, s. I-2681, bod 32).

23 Pokud tak má sportovní činnost povahu závislé činnosti nebo poskytování služeb za odměnu, což je případ poloprofesionálních nebo profesionálních sportovců (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Walrave a Koch, bod 5; Donà, bod 12, a Bosman, bod 73), spadá konkrétněji do rozsahu působnosti článku 39 ES a následujících nebo článku 49 ES a následujících.

24 Tato ustanovení Společenství v oblasti volného pohybu osob a volného pohybu služeb neupravují pouze činnost veřejných orgánů, ale vztahují se rovněž na právní úpravy jiné povahy, jejichž cílem je upravit kolektivním způsobem závislou činnost a poskytování služeb (výše uvedené rozsudky Deliège, bod 47, a Lethonen a Castors Braine, bod 35).

25 Soudní dvůr nicméně rozhodl, že se zákazy, které stanovují tato ustanovení Smlouvy, netýkají pravidel, která se týkají otázek, které jsou významné pouze pro sport a jako takové nesouvisejí s hospodářskou činností (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Walrave a Koch, bod 8).

26 Co se týče obtížnosti rozdělit hospodářské a sportovní aspekty sportovní činnosti, uznal Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Donà, body 14 a 15, že ustanovení Společenství v oblasti volného pohybu osob a volného pohybu služeb nebrání právním úpravám nebo zvyklostem odůvodněným jinými než hospodářskými důvody, spočívajícími ve zvláštním charakteru a rámci některých sportovních událostí. Zdůraznil nicméně, že toto omezení rozsahu působnosti dotčených ustanovení musí zůstat omezeno na svůj vlastní cíl. Nelze se ho tedy dovolávat pro vyloučení veškeré dané sportovní činnosti z rozsahu působnosti Smlouvy (výše uvedené rozsudky Bosman, bod 76, a Deliège, bod 43).

27 Ze všech těchto úvah vyplývá, že pouhá okolnost, že pravidlo má čistě sportovní povahu, nevede k tomu, že se na osobu vykonávající činnost upravenou tímto pravidlem nebo na subjekt, který je vydal, nevztahuje působnost Smlouvy.

28 Pokud dotčená sportovní činnost spadá do rozsahu působnosti Smlouvy, podléhají podmínky jejího výkonu všem povinnostem, které vyplývají z jednotlivých ustanovení Smlouvy. Z toho vyplývá, že pravidla, která upravují uvedenou činnost, musí splňovat podmínky použití těchto ustanovení, která se týkají zejména zajištění volného pohybu pracovníků, svobody usazování, volného pohybu služeb nebo hospodářské soutěže.

29 Tak je tedy v případě, kdy výkon této sportovní činnosti musí být posuzován s ohledem na ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu pracovníků nebo volného pohybu služeb, namístě ověřit, zda pravidla, která upravují uvedenou činnost, splňují podmínky použití článků 39 ES a 49 ES, tedy zda nepředstavují omezení zakázaná uvedenými články (výše uvedený rozsudek Deliège, bod 60).

30 Stejně tak je v případě, že musí být výkon uvedené činnosti posuzován s ohledem na ustanovení Smlouvy týkající se hospodářské soutěže, namístě ověřit, zda s ohledem na podmínky použití článků 81 ES a 82 ES pravidla, která upravují uvedenou činnost, byla vydána podnikem, zda tento podnik omezuje hospodářskou soutěž nebo zneužívá svého dominantního postavení a zda toto omezení nebo zneužívání ovlivňuje obchod mezi členskými státy.

31 Proto i za předpokladu, že tato pravidla nepředstavují omezení volného pohybu, jelikož se týkají otázek, které jsou významné pouze pro sport a jako takové nesouvisí s hospodářskou činností (výše uvedené rozsudky Walrave a Koch, jakož i Donà), neznamená tato okolnost, že se dotyčná sportovní činnost nutně vymyká z rozsahu působnosti článků 81 ES a 82 ES, ani že uvedená pravidla nesplňují podmínky použití uvedených článků.

32 V bodě 42 napadeného rozsudku měl přitom Soud za to, že skutečnost, že úprava čistě sportovní nesouvisí s hospodářskou činností, důsledkem čehož uvedená úprava nespadá do rozsahu působnosti článků 39 ES a 49 ES, rovněž znamená, že nesouvisí s hospodářskými soutěžními vztahy, důsledkem čehož nespadá ani do rozsahu působnosti článků 81 ES a 82 ES.

33 Soud se tedy tím, že měl za to, že úprava může takto bez dalšího uniknout působnosti uvedených článků pouze z toho důvodu, že je s ohledem na použití článků 39 ES a 49 ES považována za čistě sportovní, aniž by bylo nezbytné nejdříve ověřit, zda tato úprava odpovídá podmínkám použití článků 81 ES a 82 ES, jak jsou připomenuty v bodě 30 tohoto rozsudku, dopustil nesprávného právního posouzení.

34 Navrhovatelé tedy oprávněně tvrdí, že Soud v bodě 68 napadeného rozsudku neprávem zamítl jejich žádost z důvodu, že se na spornou antidopingovou úpravu nevztahuje ani článek 49 ES, ani právo v oblasti hospodářské soutěže. V důsledku toho je namístě, aniž by bylo třeba zkoumat ostatní části prvního důvodu opravného prostředku i ostatní důvody opravného prostředku vznesené navrhovateli, napadený rozsudek zrušit.

K věci samé

35 V souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora je třeba, jelikož to stav věci dovoluje, rozhodnout ve věci samé o návrhových žádáních navrhovatelů, která směřují ke zrušení sporného rozhodnutí.

36 V tomto ohledu je namístě připomenout, že navrhovatelé vznesli na podporu své žaloby tři žalobní důvody. Vytýkali Komisi, že měla za to zaprvé, že MOV není podnikem ve smyslu judikatury Společenství, zadruhé, že sporná antidopingová úprava není omezením hospodářské soutěže ve smyslu článku 81 ES, a zatřetí, že jejich stížnost neobsahuje skutečnosti umožňující dojít k závěru, že se mohlo jednat o porušení článku 49 ES.

K prvnímu žalobnímu důvodu

37 Navrhovatelé tvrdí, že Komise jednala nesprávně, když nekvalifikovala MOV jako podnik pro účely použití článku 81 ES.

38 Je nicméně nesporné, že pro rozhodnutí o stížnosti, která jí byla předložena navrhovateli s ohledem na články 81 ES a 82 ES, Komise zamýšlela, jak vyplývá z bodu 37 sporného rozhodnutí, zaujmout stanovisko, že MOV musí být kvalifikován jako podnik a v rámci olympijského hnutí jako sdružení národních a mezinárodních sdružení podniků.

39 Jelikož je tento žalobní důvod založen na nesprávném výkladu sporného rozhodnutí, je irelevantní, a je tedy nutno jej z tohoto důvodu zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu

40 Navrhovatelé tvrdí, že Komise měla při zamítnutí jejich stížnosti nesprávně za to, že sporná antidopingová úprava není omezením hospodářské soutěže ve smyslu článku 81 ES. Uplatňují, že se Komise dopustila nesprávného použití kritérií stanovených Soudním dvorem v jeho výše uvedeném rozsudku Wouters a další, aby odůvodnila omezující účinky sporné antidopingové úpravy na svobodu jednání navrhovatelů. Podle navrhovatelů totiž jednak uvedená úprava není, na rozdíl od toho, co usoudila Komise, nijak inherentní pouze cílům týkajícím se zachování integrity soutěže a zdraví závodníků, ale sleduje zajištění vlastních hospodářských zájmů MOV. Kromě toho má tato úprava vzhledem k tomu, že stanovila maximální míru 2 ng/ml moči, která neodpovídá žádnému vědeckému bezpečnostnímu kritériu, nepřiměřenou povahu a překračuje meze toho, co je nezbytné pro účinný boj proti dopingu.

41 Nejprve je namístě uvést, že i když navrhovatelé tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že postavila celkový kontext, ve kterém MOV přijal dotčenou úpravu, na roveň kontextu, ve kterém nizozemská advokátní komora přijala předpis, ke kterému se Soudní dvůr vyjádřil v rozsudku Wouters a další, neuvádí v tomto žalobním důvodu žádné upřesnění umožňující posouzení jeho opodstatněnosti.

42 Dále je nutno uvést, že slučitelnost určité úpravy s pravidly Společenství v oblasti hospodářské soutěže nemůže být posuzována abstraktně (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. prosince 1994, DLG, C-250/92, Recueil, s. I-5641, bod 31). Na všechny dohody mezi podniky nebo všechna rozhodnutí sdružení podniků, která omezují svobodu jednání stran nebo jedné z nich se nezbytně nevztahuje zákaz stanovený v čl. 81 odst. 1 ES. Za účelem použití tohoto ustanovení v konkrétním případě je totiž nejprve namístě vzít v úvahu celkový kontext, ve kterém bylo dotčené rozhodnutí sdružení podniků přijato nebo působí své účinky, a konkrétněji jeho cíle. Dále je třeba zkoumat, zda omezující účinky na hospodářskou soutěž, které z něj vyplývají, jsou inherentní zajištění uvedených cílů (výše uvedený rozsudek Wouters a další, bod 97) a přiměřené těmto cílům.

43 Co se týče celkového kontextu, ve kterém byla sporná úprava přijata, mohla mít Komise správně za to, že obecným cílem této úpravy je, což nebylo zpochybněno žádným účastníkem, boj proti dopingu za účelem zajištění poctivého průběhu sportovní soutěže a že tento cíl zahrnuje nezbytnost zajistit rovné šance závodníků, jejich zdraví, integritu a objektivnost závodu, jakož i etické hodnoty ve sportu.

44 Krom toho, jelikož jsou sankce nezbytné pro zajištění provedení zákazu dopingu, musí být jejich účinek na svobodu jednání závodníků považován v zásadě za inherentní antidopingovým pravidlům.

45 Proto i za předpokladu, že by sporná antidopingová úprava musela být považována za rozhodnutí sdružení podniků omezující svobodu jednání navrhovatelů, nemůže nutně představovat omezení hospodářské soutěže neslučitelné se společným trhem ve smyslu článku 81 ES, neboť je odůvodněna legitimním cílem. Takové omezení je

totiž inherentní organizaci a řádnému průběhu sportovní soutěže a jeho cílem je právě zajistit zdravé soutěžení závodníků.

46 I když navrhovatelé nezpochybňují reálnost tohoto cíle, tvrdí nicméně, že účelem sporné antidopingové úpravy je rovněž zajistit vlastní hospodářské zájmy MOV a že nepřiměřená pravidla, jako jsou pravidla zpochybněná v projednávaném případě, se přijímají za tímto účelem. Tato pravidla tedy podle jejich názoru nemohou být považována za inherentní řádnému průběhu sportovní soutěže a uniknout zákazům článku 81 ES.

47 V tomto ohledu je namístě připustit, že represivní povaha sporné antidopingové úpravy a výše sankcí použitelných v případě jejího porušení mohou mít negativní účinky na hospodářskou soutěž, protože by mohly, v případě, že by se tyto sankce nakonec ukázaly jako neopodstatněné, vést k neodůvodněnému vyloučení závodníka ze soutěží, a tedy narušit podmínky výkonu dotčené činnosti. Z toho vyplývá, že k tomu, aby unikla zákazu čl. 81 odst. 1 ES, musí být omezení takto touto úpravou uložená omezena na to, co je nezbytné za účelem dosažení řádného průběhu sportovní soutěže (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek DLG, bod 35).

48 Taková úprava by se totiž mohla ukázat jako nepřiměřená jednak, pokud jde o určení podmínek umožňujících stanovit dělící čáru mezi situacemi, ve kterých jde o doping podléhající sankcím a situacemi, ve kterých o něj nejde, a jednak, pokud jde o přísnost uvedených sankcí.

49 V projednávaném případě je tato dělící čára ve sporné antidopingové úpravě určena hranicí 2 ng/ml moči, nad níž přítomnost nandrolonu v těle závodníka představuje doping. Navrhovatelé nesouhlasí s tímto pravidlem a tvrdí, že takto určená hranice byla stanovena na příliš nízké úrovni, která není založena na žádném vědeckém bezpečnostním kritériu.

50 Navrhovatelé nicméně neprokazují, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když považovala toto pravidlo za odůvodněné.

51 Je totiž nesporné, že nandrolon je anabolická látka, jejíž přítomnost v těle závodníků může zlepšit jejich výkon a narušit poctivý průběh soutěží, kterých se dotyční účastní. Zákaz, který postihuje tuto látku, je tedy s ohledem na cíl antidopingové úpravy v zásadě odůvodněný.

52 Je rovněž nesporné, že tato látka může být produkována endogenním způsobem a že sportovní orgány, zejména MOV prostřednictvím sporné antidopingové úpravy, připustily, aby tento jev zohlednily, že se za doping bude považovat pouze případ, kdy přítomnost uvedené látky překročí určitou hranici. Sporná antidopingová úprava by tedy musela být považována za neodůvodněnou vzhledem ke svému cíli pouze za předpokladu, že by povolená hranice s ohledem na stav vědeckého poznání v okamžiku přijetí uvedené úpravy nebo dokonce v okamžiku jejího použití pro potrestání navrhovatelů v roce 1999 byla stanovena na tak nízké úrovni, že by bylo nutno mít za to, že tento jev dostatečně nezohlednila.

53 Z údajů ve spisu přitom vyplývá, že v rozhodné době byla průměrná endogenní produkce pozorovaná ve všech tehdy zveřejněných studiích dvacetkrát nižší než 2 ng/ml moči, a že maximální hodnota pozorované endogenní produkce byla nižší o více než třetinu. Pokud navrhovatelé tvrdí, že od roku 1993 nemohl MOV nevědět o nebezpečí, na které upozornil jeden znalec, že pouhá konzumace omezeného množství vepřového masa z nekastrovaného samce může vést k tomu, že zcela nevinní závodníci překročí dotčenou hranici, není každopádně dokázáno, že v rozhodné době bylo toto nebezpečí potvrzeno většinou vědecké obce. Krom toho výsledky studií a experimentů provedených v této záležitosti po vydání sporného rozhodnutí každopádně nemají žádný vliv na legalitu tohoto rozhodnutí.

54 Za těchto podmínek, a jelikož navrhovatelé neupřesňují, na jaké úrovni měla podle nich být dotčená povolená hranice v rozhodné době stanovena, se nejeví, že omezení, která ukládá tato hranice profesionálním sportovcům, překračují meze toho, co je nezbytné k zajištění organizace a řádného průběhu sportovních soutěží.

55 Jelikož navrhovatelé krom toho neuplatňovali nepřiměřenost v projednávaném případě použitelných a uložených sankcí, není prokázána nepřiměřenost dotčené antidopingové úpravy.

56 V důsledku toho je namístě druhý žalobní důvod zamítnout.

K třetímu žalobnímu důvodu

57 Navrhovatelé tvrdí, že sporné rozhodnutí je postiženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, jelikož ve svém bodě 71 zamítá jejich argument, podle kterého pravidla MOV porušují ustanovení článku 49 ES.

58 Je nicméně nutno poukázat na to, že návrh podaný navrhovateli před Soudem se týká legality rozhodnutí vydaného Komisí v řízení uskutečněném na základě stížnosti předložené podle nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, č. 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 204). Z toho vyplývá, že soudní přezkum tohoto rozhodnutí musí

být nezbytně omezen na pravidla hospodářské soutěže, jak vyplývají z článků 81 ES a 82 ES, a že se tedy nemůže vztahovat i na dodržení jiných ustanovení Smlouvy (viz v tomto smyslu usnesení ze dne 23. února 2006, Piau, C-171/05 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí — Sb. rozh. 2006, s. I-37*, bod 58).

59 Ať je tedy důvod, ze kterého Komise zamítla argument uplatněný navrhovateli s ohledem na článek 49 ES, jakýkoliv, je jimi vznesený žalobní důvod irelevantní, a musí být tedy rovněž zamítnut.

60 S ohledem na výše uvedené úvahy je tedy třeba žalobu podanou navrhovateli proti spornému rozhodnutí zamítnout.

K nákladům řízení

61 Článek 122 první pododstavec jednacího řádu stanoví, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný nebo je-li opodstatněný a Soudní dvůr vydává sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o opravném prostředku použije na základě článku 118 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Článek 69 odst. 3 první pododstavec nicméně stanoví, že Soudní dvůr může rozdělit náklady řízení mezi účastníky nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody. Článek 69 odst. 4 první pododstavec stanoví, že členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

62 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelé neměli úspěch v podstatné části svých důvodů opravného prostředku a žalobních důvodů, je namístě jim uložit náhradu nákladů jak tohoto řízení, tak řízení před Soudem. Finská republika ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 30. září 2004, Meca-Medina a Majcen v. Komise (T-313/02) se zrušuje.

2) Žaloba podaná před Soudem prvního stupně Evropských společenství pod č. T-313/02 směřující ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 1. srpna 2002, kterým byla zamítnuta stížnost podaná Davidem Meca-Medinou a Igorem Majcenem, se zamítá.

3) Davidu Meca-Medinovi a Igoru Majcenovi se ukládá náhrada nákladů jak tohoto řízení, tak řízení před Soudem.

4) Finská republika ponese vlastní náklady.

Podpisy.